

Kapitanov dnevnik

Pon., 22. 2. 2016: Skupaj s posadko sem se vkrcal na letalo za Francijo, ki je vzletelo z desetminutno zamudo. Let je na začetku potekal običajno, brez vsakršnih posebnosti, dokler nismo naleteli na nenavaden oblak. Sprva je kazalo, da gre za navaden oblak, vendar smo ob vstopu vanj doživeli močan udar nepoznane sile. Udarec je bil podoben udaru strele, vendar smo to izključili, saj ni bilo videti niti strele, niti slišati groma, vse skupaj pa se je odrazilo v odpovedi nekaj inštrumenov. Odpovedal nam je merilec višine, GPS in Urškina flavta, letalo pa je razpadlo na dva dela. Večji del, kjer smo bili Anja Manja, Neža, Uroš, Beno, Vid, Urška in jaz, je padal hitreje, zato smo prvi prileteli na Zemljo. Ko smo iz ostanka letala reševali prtljago, je na Zemljo treščil še manjši del letala, kjer so bili Nežka, Maruša in Zoran. Ob padcu ni bil nihče poškodovan, tako smo se ponovno zbrali v celoto in odšli raziskovati nepoznano okolico. Skupina Kopilotk se je odločila urediti začasni tabor, dokler ne najdemo rešitve za vrnitev,

ostali pa smo se odpravili raziskovati bližnjo jamo. Jama je bila globoka in prepletena s pajčevino gigantskih pajkov. Da ne bi zbudili velikih plenilcev, smo se često izogibali pajčevini, vendar je bila jama tako prepredena, da nam ni uspelo priti skozi in ugotoviti, kaj je na drugi strani.

Zvečer smo se vrnil v tabor, poročali o dogodkih in začeli razmišljati o hrani. Ker je ni bilo, je padla odločitev, da na žaru spečemo Kopilotke. Na srečo smo med razbitinami našli še nekaj hrane, zato so Kopilotke lahko ostale med nami.

Tor., 23. 2. 2016: Zjutraj je bilo vsem jasno, da nas čaka gotova smrt, v kolikor se ne bomo rešili sami. Glavna misija dneva je bila raziskati okolico in poiskati preostale kose razbitega letala. Maruša je na bližnjem drevesu našla gnezdo, iz katerega je ukradla jajca – naš dnevni obrok. Skupina raziskovalcev je na pot vzela 4 jajca in se odpravila na pot. Najprej smo odkrili glasove, ki so prihajali z one stani gore, zato smo se odločili, da poiščemo prehod. Glasovi so bili človeški, iz njih smo razbrali, da gre za obredje v lokalnem svetišču, zato smo se odločili poiskati Konigundin tempelj. Ker smo se želeli izogniti jami s pajkovo mrežo, smo se odpravili proti drugi jami, v kateri ni bilo pajkov. Ker smo imeli samo tri night vision očala, smo se z vrvjo navezali drug na drugega, da se slučajno ne bi kdo izgubil. Tako smo trije slepci in trije vidci, navezani drug na drugega, raziskovali jamo. Med raziskovanjem smo našli majhen oltar lokalnih bogov, katerim so žrtvovali mrtvo podgano, vendar prehoda skozi goro ni bilo nikjer, zato smo se vrnil v tabor. Tam nas je čakala Maruša, ki si je medtem naredila lok s puščicami

in lovila zajca. Tako smo ga nekaj časa lovili vsi, dokler ga nismo ujeli. Ker se nam je uboga zverinica zasmilila, smo ga, nekajkrat prestreljenega s puščicami, spustili nazaj v naravo, kjer je zaradi krvavitev poginil.

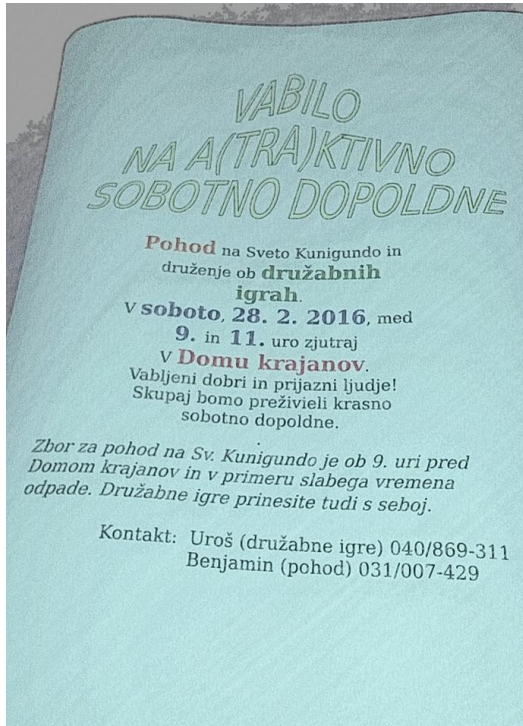
Mi pa smo se odpravili v pajkovo jamo, kjer smo trdno odločeni, da jo prečkamo, ubrali novo taktiko. Razdelili smo se v pare, da bi tako zmedli pajka in bi povečali možnost uspeha. Tako smo trekali po jami, pajek pa je lovil zdaj en, zdaj drug par. Ko so bili Beno, Vid, Urška in Zoran varno na drugi strani, sva se z Urošem spopadla s pajkom, ki naju je stisnil v slepo ulico. Uroš je iz žepa potegnil večerno zvezdo, ki jo je pred leti dobil od Galadriela na taborjenju. Močna svetloba je pajka zaslepila, da se je v svoji ihti z glavo udaril ob steno in nezavesten obležal. Tako smo prišli skozi goro in na drugi strani ob vznožju zagledali naselje domorodnega ljudstva. Ker je bila že pozna ura, smo se odločili speči jajca, navezovanje kontakta z domoroci pa smo pustili za naslednji dan.

Sre., 24. 2. 2016: Razdelili smo se v dve skupini, prva je stražila tabor, iz razbitin poskušala sestaviti rešilno plovilo in skrbela za hrano, druga pa se je odpravila do domorodcev. Galgaličani so se izkazali za miroljubno ljudstvo, čerprav so se nekateri prestrašili nepovabljenih obiskovalcev in so nas videli kot zveri iz druge strani gore. Na srečo smo stopili v stik z lokalnim poglavarjem plemena, ki nas je lepo sprejel in nam dal zagotovilo, da nas ne bodo pojedli. Od prebivalcev smo želeli izvedeti čim več koristnih informacij, ki bi nam pomagale sobivati v skupnosti, ali bi nam pomagale sestaviti letalo. Domorodci žal niso imeli letala, so pa zato imeli šolo, kulturni dom in malo morje društev. Zvečer smo se v taboru odločili, da bomo letalo poskušali sestaviti s pomočjo Mirror of Erised, ki smo ga našli med prtljago, rezervne dele pa bomo iskali pri domačinih.

Čet., 25. 2. 2016: Lotili smo se sestaviti načrt, ki nas bo popeljal domov. Skupina se je razdelila v tri delovne tabore, Kopilotke so skrbele za hrano, Beno, Zoran in jaz smo sestavili načrt za pohod do Kunigunde, na katerem bomo poskušali poiskati vse manjkajoče dele letala, Uroš, Urška in Vid pa so sestavili načrt, kako skozi igro sestaviti novo letalo. Do konca dneva smo

sestavljali načrt za izvedbo. Zvečer smo iz ostankov letala sestavili in preizkusili provizorični zrakoplov, ki ga je pilotirala Anja Manja.

Pet., 26. 2. 2016: Akcija! Beno, Zoran in jaz smo se peš odpravili iskati dele razbitega letala po poti do lokalnega svetišča, medtem pa so se Uroš, Urška in Vid z domorodci dogovorili za izposajo prostora, kjer bomo letalo sestavili – naša delavnica je postal Dom občanov. Po zboru v taboru, je Zoran sestavil vabila, Vid pa je na računalnik zdizajniral plakate, ki so jih lokalni tesarji vklesali v lubje. Lesene vabila smo raznosili med domačine in upali, da nam bodo priskočili na pomoč.

Sob., 27. 2. 2016: Zdaj ali nikoli! Zjutraj smo se zbrali, da bi našli rešitev! Na pomoč so priskočili tudi domačini. Lokalna stezosledka je v džunglo odpeljala Benota, Zorana, Marušo in Nežo, ki so še zadnjič prehodili goro našega zasilnega pristaka in poiskali vse makajoče dele. Nežka, Anja Manja, Uroš, Urška, Vid in jaz pa smo se medtem v Domu občanov igrali z deli letala in ga poskušali sestaviti. Na pomoč so nam priskočili poglavar, poglavarjev sin in poglavarjev sosed. Ko smo zbrali vse dele in jih uredil v smiselno celoto, je napočil čas za odhod. Žal smo ugotovili, da je v novem letalu prostora le za osem oseb, zato smo bili primorani dva člana posadke pustiti. Herojsko sta se iz skupine javili kavalirki. Tako je osmerica poletela domov in ob prihodu poslala reševalno ekipo za Nežko in Anjo Manjo.